

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาล และปัญหาการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ที่เกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรสารสนเทศ และปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบทดสอบ (Test) ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมาเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำไปใช้ทดสอบกับนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 358 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ ภาควิชาการพยาบาล ปีการศึกษา 2547 และได้รับแบบทดสอบคืนทั้งสิ้น 358 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 2 ระดับ คือ ภาพรวมของการรู้สารสนเทศและการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างตัวแปรที่กำหนด

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

1.1.1 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักศึกษาพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 92.7 เป็นเพศหญิง โดยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 97.8 ปีที่ 2 ร้อยละ 89.5 ปีที่ 3 ร้อยละ 93.1 และปีที่ 4 ร้อยละ 90.2 ซึ่งในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก คือ เกรดเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไปเกินกว่าครึ่ง คือ ร้อยละ 55.0 มีเพียงร้อยละ 0.6 เท่านั้นที่มีผลการเรียนต่ำ คือ เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

1.1.2 ในด้านประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการใช้ห้องสมุดและการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษาร้อยละ 37.7 เคยเรียนวิชาการใช้ห้องสมุดและร้อยละ 48.3 เคยเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศ แต่นักศึกษาร้อยละ 71.2 ไม่เคยมีประสบการณ์การเข้าอบรมเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาถึงร้อยละ 89.7 มีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ แต่ร้อยละ 57.3 ไม่มีประสบการณ์การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ หรือการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล เมื่อให้นักศึกษาประเมินตนเองถึงระดับความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 72.6 มีความรู้ความสามารถอยู่ในระดับใช้ได้และสามารถใช้ อินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับใช้ได้ ร้อยละ 57.8 และใช้ได้ดีร้อยละ 31.8

1.1.3 ในด้านการใช้ห้องสมุด นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 48.9 เข้าใช้บริการสำนักวิทยบริการทุกวัน และ ร้อยละ 41.9 เข้าใช้บริการห้องสมุดคณะพยาบาลศาสตร์ทุกวัน และอีกร้อยละ 30.2 ใช้ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์

สำหรับเครื่องมือที่นักศึกษาใช้เรียนรู้การใช้ห้องสมุดมากที่สุด คือ ส่วนคำแนะนำการใช้จากหน้าจอคอมพิวเตอร์ถึงร้อยละ 65.6 และเครื่องมือที่นักศึกษาใช้ในการสืบค้นสารสนเทศมากที่สุด คือ WWW (ร้อยละ 96.4) รองลงมาคือ ใช้ OPAC (ร้อยละ 78.2) และฐานข้อมูลออนไลน์ (ร้อยละ 60.1) นอกจากนั้นเป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักศึกษาถึงร้อยละ 69.8 ใช้วิธีเลือกหนังสือจากชั้นเป็นวิธีการสืบค้นสารสนเทศที่ตนเองต้องการ

1.2 การวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศ

1.2.1 ผลจากการวิเคราะห์ค่าคะแนนจากแบบทดสอบ พบว่า จากคะแนนเต็ม 64 คะแนน คะแนนที่นักศึกษาทำได้สูงสุด คือ 57 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 89.06 คะแนนต่ำสุด คือ 12 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 18.75 คะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่ม คือ 37.40 คิดเป็นร้อยละ 58.43 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.69 ค่าคะแนนที่มีความถี่สูงสุด คือ 44 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 68.75 ความถี่ 25 คน เมื่อนำคะแนนดิบไปคำนวณค่าร้อยละ และจัดระดับการรู้สารสนเทศจากค่าร้อยละ พบว่า นักศึกษาร้อยละ 2.00 (จำนวน 7 คน) มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดีมาก คือ มีคะแนนระหว่างร้อยละ 81-100 (เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 3 คน ปีที่ 3 จำนวน 2 คน และชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 คน) นอกจากนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 52.20 มีทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี คือ มีค่าคะแนนอยู่ระหว่างร้อยละ 61-80 และนักศึกษาร้อยละ 30.40 มีการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง คือ มีคะแนนระหว่างร้อยละ 41-60 ในขณะที่มีนักศึกษาร้อยละ 0.6 (2 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2) มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อยมาก

1.2.2 เมื่อวิเคราะห์ตามแต่ละทักษะของการรู้สารสนเทศ พบว่า ทักษะการรู้สารสนเทศที่นักศึกษามีคะแนนอยู่ในระดับดีที่ค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ ทักษะที่ 1 ความสามารถในการกำหนดความต้องการสารสนเทศหรือเข้าใจปัญหาของตนเอง มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.0 รองลงมาคือ ทักษะที่ 3 การสืบค้นสารสนเทศมีคะแนนอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 67.21 ทักษะที่ 4 การประเมินสารสนเทศมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 58.37 ทักษะที่ 5 การวิเคราะห์ สังเคราะห์และนำเสนอสารสนเทศมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 56.81 ส่วนทักษะที่นักศึกษามีทักษะต่ำสุด คือ ทักษะที่ 2 นักศึกษาสามารถกำหนดแหล่งสารสนเทศและกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศอย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 48.3

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในภาพรวมนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นมีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศในระดับดีมากในด้าน การกำหนด วิเคราะห์แนวคิดหลักและประเด็นย่อยของเรื่องที่ศึกษาได้ และระดับดีในด้าน

- การใช้และเข้าถึงสารสนเทศในแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศแต่ละประเภท เช่น มีความเข้าใจเกี่ยวกับเลขเรียกหนังสือและ URLs สามารถนำไปใช้ในการค้นหาทรัพยากรห้องสมุดและ เว็บไซต์ ต่าง ๆ ได้
- การใช้ฐานข้อมูลรายการบรรณานุกรมทรัพยากรห้องสมุดระบบออนไลน์ ดรรชนีและอินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- การนำสารสนเทศที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพ
- การประเมินความน่าเชื่อถือของแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ (เช่น ผู้แต่ง ความถูกต้อง ความทันสมัย)
- การรู้จักแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่าง ๆ
- การรวบรวมบรรณานุกรมและเขียนการอ้างอิงประเภทต่าง ๆ ได้
- การกำหนดคำศัพท์และคำสำคัญที่เกี่ยวข้อง และ
- การบอกคำถาม ปัญหาและหัวข้อที่ต้องการศึกษาได้

อย่างไรก็ตาม ในส่วนทักษะที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในด้านการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ นักศึกษายังทำคะแนนได้ระดับต่ำได้แก่

- การวิเคราะห์การใช้และบูรณาการสารสนเทศจากแหล่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับหัวข้อรายงาน
- เข้าใจถึงข้อจำกัดของสารสนเทศที่หามาได้
- กำหนดหัวเรื่อง คำสำคัญ และใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้
- เข้าใจการอ้างอิงแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ
- ตัดสินใจได้ว่าควรใช้สารสนเทศจากแหล่งใด
- ตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ค้นคืนมาได้นั้น มีความสัมพันธ์และพอเพียงในการตอบสนองความต้องการสารสนเทศ สามารถสืบค้นเพิ่มเติมได้ถ้าต้องการ

นอกจากนั้นยังพบว่านักศึกษายังมีทักษะต่ำในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการถ่ายโอนหรือส่งสารสนเทศทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยระบบคอมพิวเตอร์

2.3 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการรู้สารสนเทศระหว่างชั้นปี พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ความเชื่อมั่น 0.05 โดยที่นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่สูง คือ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปีที่ต่ำ คือ ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนวัดระดับการรู้สารสนเทศระหว่างกลุ่มผลการเรียนของนักศึกษา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ความเชื่อมั่น 0.05 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับดีมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 69.50 นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับดี โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 52.68 และนักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับปานกลาง โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 31.43

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระหว่างผู้มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการใช้ห้องสมุดหรือการรู้สารสนเทศและผู้ที่ไม่มีความรู้ประสบการณ์การเรียน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนน พบว่า กลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการใช้ห้องสมุดหรือการรู้สารสนเทศ มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 59.67 ในขณะที่ผู้ที่ไม่มีความรู้ประสบการณ์การเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.78

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

การวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

ปัญหาด้านแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 59.40 มีปัญหาน้อย แต่มีปัญหาน้อยในร้อยละที่ค่อนข้างสูง คือ การจัดเรียงทรัพยากรสารสนเทศบนชั้นค้นหาได้ยาก (สำนักวิทยบริการ ห้องสมุดคณะพยาบาลศาสตร์ และห้องสมุดอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น) ร้อยละ 68.4 แหล่งและทรัพยากรสารสนเทศที่มีในมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีน้อย ร้อยละ 62.8 ทรัพยากรสารสนเทศที่มีในแหล่งต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ไม่สอดคล้องกับความต้องการ ร้อยละ 58.7

ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาร้อยละ 54.90 มีปัญหาน้อยเช่นกัน แต่เมื่อวิเคราะห์รายปัญหา พบว่า นักศึกษามีปัญหาระดับมากในด้านเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการมีจำนวนไม่เพียงพอ ร้อยละ 53.4 สภาพเครื่องคอมพิวเตอร์เก่าหรือชำรุด ใช้งานไม่สะดวก ร้อยละ 47.2 และระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัย ชัดช้าบ่อย ทำให้ไม่สะดวก ร้อยละ 39.4 และมีปัญหาน้อยแต่ร้อยละค่อนข้างสูงในด้าน ห้องสมุดต่าง ๆ ไม่มีโปรแกรมการสอนการรู้สารสนเทศให้

แก่นักศึกษาอย่างต่อเนื่อง ร้อยละ 66.5 ห้องสมุดอยู่ไกลที่พิกัดไม่สะดวกในการเดินทางไปใช้บริการ ร้อยละ 60.3 การจัดการเรียนการสอนในภาคการศึกษานี้มีรายวิชาเรียนมาก ร้อยละ 59.8

แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในทั้งในด้านแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศและด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศที่ทางมหาวิทยาลัยจัดเตรียมให้ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาในการส่งเสริม สนับสนุนทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาได้ดี

2. การอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ มีหัวข้อและประเด็นสำคัญในการอภิปราย ดังนี้

1. ผลวิจัยชี้ให้เห็นว่า ในภาพรวมนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีระดับความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี ซึ่งผลวิจัยนี้ ไม่สอดคล้องกับผลวิจัยของ ธัญพรณ์ นิมิตรประจักษ์ (2547) และ ปรีญาญจน์ ใจสะอาด (2547) ที่พบว่า นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยขอนแก่นประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของตนเองอยู่ในระดับพอใช้ ผลวิจัยที่ไม่สอดคล้องนี้อาจเนื่องมาจากการวิจัยของนักวิจัยทั้ง 2 คน ดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาทุกสาขาวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งบางสาขาหรือบางหลักสูตรไม่ได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศหรือการใช้ห้องสมุดเป็นวิชาศึกษาทั่วไปในหลักสูตร จึงอาจทำให้ระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างไปจากนักศึกษาคณะพยาบาลซึ่งนักศึกษาต้องเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศเป็นวิชาบังคับ ตั้งแต่ภาคการศึกษาปลายของปีที่ 1 นอกจากนี้การวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยทั้ง 2 ได้ใช้ในแบบสอบถามเพื่อให้นักศึกษาประเมินตนเอง ซึ่งอาจเป็นเครื่องมือที่ในการวัด ความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศที่ไม่เที่ยงตรงเท่าที่ควรเมื่อเปรียบเทียบกับแบบทดสอบที่มีการพัฒนาตามขั้นตอนการพัฒนาแบบทดสอบและมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงมาแล้ว

นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้โดยที่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจะพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่สูง คือ ปีที่ 3 และ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่ำคือ ปี 1 และ 2 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่สูงจะมีคะแนนทักษะการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ต่ำ อาจเนื่องมาจากร่วมแรกในการจัดตั้งหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ได้เห็นความสำคัญในการใช้สารสนเทศ จึงได้กำหนดให้วิชา ห้องสมุดและวิธีค้นคว้า เป็นรายวิชาบังคับ หมวดวิชาการศึกษาทั่วไปในหลักสูตรตั้งแต่ 2514 โดยใช้ชื่อรายวิชาว่า ห้องสมุดและวิธีค้นคว้า จนกระทั่งในปี 2545 ทางภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ได้ปรับปรุงหลักสูตรและรายวิชา และได้เปลี่ยนชื่อ วิชาห้องสมุดและวิธีค้นคว้า เป็นวิชาการรู้สารสนเทศ และจัดให้นักศึกษาพยาบาลได้เรียนขณะกำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาปลาย จึงทำให้นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้เรียนวิชาห้องสมุดและวิธีค้นคว้า และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 2 ได้เรียนวิชาการรู้สารสนเทศ ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 นั้นยังมิได้เรียนวิชาการรู้สารสนเทศ (ถึงแม้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 บางส่วนเคยเรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ห้องสมุดหรือการรู้สารสนเทศมาบ้างแล้วจากโรงเรียนเดิม) จึงทำให้นักศึกษาชั้นปีดังกล่าวมีคะแนนการรู้สารสนเทศต่ำกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ ที่สูงกว่า

นอกจากการเรียนรายวิชาดังกล่าว นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีการศึกษาที่จะมีโอกาสและประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้า และประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของการสืบค้นและการใช้สารสนเทศเพื่อประกอบการเรียนในรายวิชาต่าง ๆ มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ต่ำ ไม่ว่าจะเป็น การใช้ห้องสมุดทั้งสำนักวิทยบริการและห้องสมุดคณะพยาบาล การใช้เครื่องมือและวิธีการสืบค้นสารสนเทศ ซึ่งถือเป็นประสบการณ์สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ นักศึกษามีทักษะด้านการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้นและเกิดการพัฒนาตนเองได้มากกว่านักศึกษาที่เพิ่มเริ่มการศึกษาร้อยละ เช่น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในลักษณะเช่นนี้จึงอาจทำให้ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาลมีความแตกต่าง

กันตามระดับชั้นปีที่ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Caravello (2001) พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 66 มีระดับทักษะการรู้สารสนเทศสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับชั้นปีอื่น ๆ และงานวิจัย Brown (1999) ที่ผลการวิจัยได้พบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นตามชั้นปีการศึกษาเช่นเดียวกัน

2. เมื่อวิเคราะห์โดยจำแนกตามทักษะของการรู้สารสนเทศ พบว่า ทักษะที่นักศึกษาจะมีคะแนนค่อนข้างสูง คือ ทักษะที่ 1 ความสามารถในการกำหนดความต้องการสารสนเทศหรือเข้าใจปัญหาของตนเอง รองลงมา คือ ทักษะที่ 3 การสืบค้นสารสนเทศ ทักษะที่ 4 การประเมินสารสนเทศ ทักษะที่ 5 การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำเสนอสารสนเทศ ซึ่งทักษะทั้ง 4 ทักษะเป็นทักษะที่นักศึกษาสามารถใช้ประสบการณ์เดิมเป็นสิ่งช่วยในการตัดสินใจเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้และนอกจากนั้นประการการเรียนรู้ในรายวิชาและการฝึกงานบนหอผู้ป่วยของคณะพยาบาลนั้นหลาย ๆ วิชาเป็นวิชาที่ช่วยฝึกฝนให้เกิดทักษะทั้ง 4 ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งฐานข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ก็มีส่วนสนับสนุนการฝึกฝนทักษะเหล่านั้น ยังผลให้นักศึกษามีทักษะ 4 ด้านค่อนข้างสูง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Brown (1999) ที่พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัย Oklahoma และมีความสามารถในการค้น การใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถประเมินสารสนเทศที่ต้องการได้ตรงตามความต้องการของตนเอง และสามารถนำไปใช้ในงานของตนได้จริง

ส่วนทักษะที่นักศึกษามีทักษะต่ำที่สุด คือ ทักษะที่ 2 ความสามารถในการใช้แหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ รวมทั้งการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศอย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 48.30 ดัชนีที่นักศึกษามีทักษะสูงสุดในทักษะนี้ คือ รู้จักแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่าง ๆ รองลงมาคือ เข้าใจถึงข้อจำกัดของสารสนเทศที่หามาได้ และกำหนดหัวเรื่องสำคัญ และใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้ ส่วนดัชนีที่นักศึกษามีทักษะต่ำที่สุด คือ ตัดสินใจได้ว่าควรใช้สารสนเทศจากแหล่งใด ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ว่าดัชนีการวัดการรู้สารสนเทศในทักษะนี้ค่อนข้างจะวัดความสามารถสูงทางการคิด วิเคราะห์ และสังเคราะห์ และทางเทคนิควิชาชีพการจัดการสารสนเทศค่อนข้างลึกและต้องอาศัยประสบการณ์จากการปฏิบัติเป็นเวลานาน โดยเฉพาะการและกำหนดหัวเรื่องสำคัญ และใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวอาจทำให้นักศึกษาเข้าใจได้ยากและได้คะแนนต่ำ

นอกจากนี้เหตุผลอื่นอาจเนื่องมาจาก ข้อคำถามในทักษะที่สองนั้นเป็นคำถามทางวิชาการมากเกินไปและใช้ศัพท์เทคนิคในข้อคำถามมาก จึงทำให้นักศึกษาเข้าใจได้ยากและไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะตอบคำถามตัวอย่าง เช่น นักศึกษาตัดสินใจเลือกแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่าง ๆ ได้ไม่ดีพอ อาจจะเพราะไม่ทราบข้อมูลแหล่ง ข้อจำกัดของแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ นอกจากนั้นยังไม่สามารถกำหนดหัวเรื่อง คำสำคัญ และกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้ เป็นต้น ซึ่งผลวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Maughan (2001) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย California-Berkeley สืบค้นได้ง่ายในเรื่องการจัดการและเข้าถึงสารสนเทศ และปาดา เจียวัก (2547) พบว่านักศึกษามีทักษะการเข้าถึงสารสนเทศในระดับปานกลาง แต่จากผลการวิจัยข้างต้นนั้น แตกต่างจากงานวิจัยของ ธิญกรณ์ นิมิตรประจักษ์ (2547) ปริยาญจน์ ใจสะอาด (2547) ที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นประเมินตนเองไว้ว่าตนมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศในระดับดี

3. การวิจัยในครั้งนี้นักพบว่า นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการรู้สารสนเทศหรือการใช้ห้องสมุดมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้รายวิชาการรู้สารสนเทศโดยตรงมีส่วนทำให้ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาลแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการรู้สารสนเทศมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการรู้สารสนเทศ จึง อาจสรุปได้ว่าการเรียนรู้รายวิชาการรู้สารสนเทศมีส่วนสำคัญในการพัฒนา

ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาเพราะช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้หลักการและเทคนิคการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศในมิติต่าง ๆ อันจะเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป ผลวิจัยนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Caravello (2001) พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ของ UCLA มีค่าเฉลี่ยคะแนนของนักศึกษาที่เรียนวิชาห้องสมุดร้อยละ 86.8 มีการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ไม่เรียน Moore (2001) พบว่าหลังทำการสอนนักศึกษาวิทยาลัยเรื่องทักษะการจัดการสารสนเทศและกระบวนการวิจัย พบว่ามีความแตกต่างของการทดสอบก่อนและหลังการสอนอย่างมีนัยสำคัญ Fox (1996) พบว่าหลังทำการเพิ่มทักษะในการหาแหล่ง การประเมิน การนำสารสนเทศไปใช้เพื่อการคิดวิเคราะห์และการแก้ไขปัญหา ผู้เรียนมีทักษะเพิ่มขึ้นจากการที่เพิ่มเติมโปรแกรมการรู้สารสนเทศ Shorten และคณะ (2001) เปรียบเทียบวัดผลทักษะการรู้สารสนเทศของผู้เรียนที่เรียนในหลักสูตรที่เพิ่มทักษะการรู้สารสนเทศเข้าไปว่ามีผลทำให้ความสามารถในการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้นหรือไม่ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนที่เรียนในโปรแกรมดังกล่าวมีความสามารถในการเรียน มีทักษะการรู้สารสนเทศ การทำวิจัยและการนำสารสนเทศไปใช้ได้มากกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้าเรียน และงานวิจัยของ วนุชิตา สุกวัฒนิช (2548) ศึกษาในระดับความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศที่เกิดจากการเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในกระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาการตลาด พบว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการการรู้สารสนเทศเข้าไปในรายวิชาภาษาอังกฤษนั้น มีผลทำให้นักศึกษามีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศมากขึ้น โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนวิชาการใช้ห้องสมุดจะมีระดับความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การเรียนวิชาการใช้ห้องสมุด และนักศึกษาที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมการใช้ห้องสมุดมีคะแนนการทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การฝึกอบรมการใช้ห้องสมุดเช่นกัน

4. ผลการเรียนรู้ (เกรดเฉลี่ย) มีผลต่อคะแนนการรู้สารสนเทศ จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศระหว่างกลุ่มผลการเรียนของนักศึกษา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ความเชื่อมั่น 0.05 โดยนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูง หมายถึงนักศึกษามีความสามารถในการเรียนสูง จะมีคะแนนทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาลมีความแตกต่างกันตามผลการเรียน(เกรดเฉลี่ย) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Caravello (2001) ที่พบว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูงเนื่องจากมีความสามารถด้านการเรียนมากกว่าผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยน้อย จึงทำให้ได้คะแนนเฉลี่ยสูง และงานวิจัยของ วนุชิตา สุกวัฒนิช (2548) พบว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการการรู้สารสนเทศเข้าไปในรายวิชาภาษาอังกฤษนั้น มีผลทำให้นักศึกษามีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศมากขึ้น นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนดีมีระดับความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนปานกลาง

5. จากทฤษฎีการรู้สารสนเทศที่นำมาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ สามารถวิเคราะห์ได้ว่า นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศในด้านกายภาพในระดับดี โดยนักศึกษามีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศในระดับดีมาก ในด้านการกำหนด วิเคราะห์แนวคิดหลักและประเด็นย่อยของเรื่องที่ศึกษาได้ และมีระดับดีในด้าน การใช้และเข้าถึงสารสนเทศในแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศแต่ละประเภท สามารถการค้นหาทรัพยากรสารสนเทศจากห้องสมุดและ เว็บไซต์ ต่าง ๆ ได้ ใช้ฐานข้อมูลรายการบรรณานุกรมทรัพยากรห้องสมุดระบบออนไลน์ ดรรชนี และอินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถการประเมินความน่าเชื่อถือของแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ (เช่น ผู้แต่ง ความถูกต้อง ความทันสมัย) และสามารถนำสารสนเทศที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพ รวมทั้งสามารถ การรวบรวมบรรณานุกรมและเขียนการอ้างอิงประเภทต่าง ๆ ได้

อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาทำคะแนนได้ต่ำในประเด็นความรู้และทักษะที่ต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ซึ่งได้แก่ประเด็น การเข้าใจถึงข้อจำกัดของสารสนเทศที่หามาได้ การกำหนดหัว

เรื่อง คำสำคัญ และใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้ การตัดสินใจได้ว่า ควรใช้สารสนเทศจากแหล่งใด และ สารสนเทศที่ค้นคืนมาได้นั้น มีความสัมพันธ์และพอเพียงในการตอบสนองความต้องการสารสนเทศ การวิเคราะห์การใช้และบูรณาการสารสนเทศจากแหล่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับหัวข้อรายงาน การ

ผลวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ในสิ่งที่มองเห็นเป็นรูปธรรม มีกฎเกณฑ์ มีคู่มือ การสอนการใช้อย่างชัดเจน แต่ทักษะทางด้านการวิเคราะห์ตัดสินใจยังเป็นจุดอ่อนของนักศึกษา ซึ่งอาจจะมาจากการที่นักศึกษาเคยชินกับการใช้เทคโนโลยีหรือการใช้ในชีวิตประจำวัน หรืออาจเนื่องมาจากการสอนการสอนรู้สารสนเทศนั้นเป็นวิชาที่มีเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นพื้นฐาน จึงทำให้นักศึกษามีความสามารถในด้านเทคโนโลยีมากกว่าการคิดวิเคราะห์ ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว ทักษะของการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์เป็นทักษะที่จำเป็นมากในกระบวนการสารสนเทศหรือใช้สารสนเทศในทุกมิติ ทั้งนี้เพราะสารสนเทศได้รับการผลิตมาเป็นจำนวนมากและหลายรูปแบบ การเลือกใช้สารสนเทศให้ถูกต้องตรงตามความต้องการจึงต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์เป็นหลัก ซึ่งผลการวิจัยนี้อาจสรุปได้ว่า การรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยขอนแก่น ครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้สารสนเทศในระดับสากล (ALA CAUL และ UCLA) และจากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษามีระดับทักษะในด้านต่าง ๆ ที่มีทั้งในด้านดีและด้านด้อย ดังที่กล่าวมาข้างต้น สอดคล้องงานวิจัยในต่างประเทศ เช่น งานวิจัยของ Maughan (2001) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย California-Berkeley สืบค้นได้ง่ายในเรื่องการจัดการแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึง ซึ่งในงานวิจัยของ Verhe (1999) ได้เสนอว่านักศึกษาจำเป็นต้องได้รับการสอนเพิ่มเติมกำหนดแหล่งและการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ ซึ่งนักศึกษากายาบาลของมหาวิทยาลัยขอนแก่นก็จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงทักษะการเรียนรู้สารสนเทศในด้านต่าง ๆ ที่ยังเป็นจุดด้อย เพื่อเพิ่มทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตและสำเร็จการศึกษาเพื่อเป็นพยาบาลวิชาชีพมีความสามารถในวิชาชีพที่มีประสิทธิภาพ

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยขอนแก่น

3.1.1 มหาวิทยาลัยขอนแก่นดำเนินการด้านการมีนโยบายที่ชัดเจนที่เป็นแนวทาง ส่งเสริมให้นักศึกษาและบัณฑิตเป็นผู้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตโดยกำหนดการเรียนรู้สารสนเทศและเทคโนโลยีเป็นพื้นฐานสำคัญ

3.1.2 การสิ่งแวดล้อมและ แหล่งการเรียนรู้ภายในมหาวิทยาลัย ที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาทักษะการเรียนรู้สารสนเทศของนักศึกษา อาทิ ห้องสมุดคณะต่างๆและสำนักวิทยบริการ ควรได้รับการพัฒนาให้มาตรฐานในระดับสากลทั้งด้านทรัพยากร การจัดระบบสารสนเทศ ระบบการให้บริการ ระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.1.3 สนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ การตัดสินใจและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

3.1.4 ควรกำหนดให้นักศึกษาทุกคนได้เรียน รายวิชา การรู้สารสนเทศ เป็นวิชาการศึกษาทั่วไป

3.2 ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ควรจัดเตรียมการเรียนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศ ที่พัฒนาทักษะความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ โดยอาจปรับปรุงหลักสูตรในรายวิชาการรู้สารสนเทศให้สอดคล้องกับปัญหาที่พบในงานวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษากายาบาลมีทักษะน้อยในเรื่องความสามารถในการกำหนดแหล่งสารสนเทศและกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศอย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศควรเน้น

การฝึกฝนทักษะในการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ การกำหนดกลยุทธ์ในการสืบค้น การประเมินผลสารสนเทศ ให้เข้มข้นขึ้นและเสริมสร้างให้ทักษะอื่น ๆ ที่มีมากอยู่แล้วได้พัฒนายิ่งขึ้น เพื่อให้นักศึกษาได้ใช้ทักษะการรู้สารสนเทศในการเรียนรายวิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำนักศึกษาไปสู่การเป็นบัณฑิตที่เป็นผู้รู้สารสนเทศที่มีคุณภาพต่อไป

3.3 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ควรร่วมมือประสานงานด้านการสอนโดยการบูรณาการการรู้สารสนเทศเข้าไปในกระบวนการเรียนการสอนของรายวิชาทางด้านพยาบาล ถึงแม้ว่านักศึกษาจะได้เรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศเป็นวิชาศึกษาทั่วไป แต่เป็นการปูหลักการพื้นฐาน ซึ่งทักษะการรู้สารสนเทศนี้จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนและการปฏิบัติจริงต่อเนื่อง ดังนั้น ถ้ามีการปูหลักการเนื้อหาการรู้สารสนเทศเข้าไปในแต่ละรายวิชา จะทำให้นักศึกษาได้ฝึกฝนและปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นการสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เข้มแข็ง

3.4 ห้องสมุดคณะพยาบาลศาสตร์และสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ควรเป็นแหล่งที่จัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านบุคลากรผู้มีความรู้ความสามารถ และเป็นผู้รู้สารสนเทศ และทรัพยากรสารสนเทศที่มีคุณภาพและหลากหลาย และนอกจากนั้นต้องเพิ่มเติมทักษะการรู้สารสนเทศให้นักศึกษาได้ด้วยการจัดการอบรมในทักษะการรู้สารสนเทศที่นักศึกษามีน้อยเช่นจากงานวิจัย พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีทักษะน้อยในเรื่องความสามารถในการกำหนดแหล่งสารสนเทศและกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศอย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ และเสริมสร้างให้ทักษะที่มีมากอยู่แล้วได้พัฒนายิ่งขึ้น เพื่อให้นักศึกษามีความสามารถ ความรู้ ความชำนาญในทักษะการรู้สารสนเทศ ซึ่งจะนำนักศึกษาไปสู่การเป็นบัณฑิตที่เป็นผู้รู้สารสนเทศที่มีคุณภาพต่อไป

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดระดับการรู้สารสนเทศในครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงและปรับปรุงจากแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของ UCLA Library Instructional Services Advisory Committee Questionnaire (Caravello, 2001) และ The Information Literacy IQ Test (Oberman, n.d.) แล้วผู้วิจัยนำมากำหนดคำถามให้สอดคล้องกับหลักสูตรการรู้สารสนเทศและสิ่งแวดล้อมการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยการวิเคราะห์ทั้งในด้านความเหมือนและความแตกต่างของมาตรฐานรวมทั้งการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และนำมาปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และสามารถทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น และได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยซึ่งได้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีความน่าเชื่อถือในการนำมาใช้ประเมินระดับการรู้สารสนเทศ ได้ในระดับหนึ่ง ดังนั้นเพื่อให้แบบทดสอบนี้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้วิจัยจึงขอเสนอผู้วิจัยอื่น ๆ ได้นำแบบทดสอบนี้ไปปรับปรุง ดัดแปลง และควรมีการทำวิจัยหาแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานโดยใช้วิธีการวิจัยแบบ Action Research ซึ่งจะนำไปสู่แบบทดสอบการรู้สารสนเทศที่เป็นมาตรฐานสำหรับใช้ประเมินความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศของบุคคลต่อไป

4. ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ทำการวิจัยประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นในภาพรวม ด้วยการใช้อย่างแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

4.2 จัดฝึกอบรมเพื่อเพิ่มเติมทักษะการรู้สารสนเทศให้นักศึกษา โดยทำในรูปแบบการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศก่อนเข้าเรียนและวัดหลังจบการอบรมการรู้สารสนเทศ ให้นักศึกษา

4.3 ศึกษาคุณลักษณะของหลักสูตรการพยาบาลศาสตร์ที่เอื้อให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศโดย เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา อาจวัดเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศก่อนเข้าเรียนและวัดหลังจบการศึกษา ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางในการเสริมสร้างทักษะเพิ่มเติมให้แก่นักศึกษาเพื่อเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตต่อไป

4.4 จัดทำการวิจัยเชิงทดลองขึ้นโดยบูรณาการการรู้สารสนเทศเข้ากับรายวิชาในหลักสูตรการเรียนการสอนทางการพยาบาลทั้งในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา

4.5 เพื่อให้แบบทดสอบนี้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้วิจัยจึงขอแนะนำเสนอผู้วิจัยอื่น ๆ ได้นำแบบทดสอบนี้ไปปรับปรุง ดัดแปลง และควรมีการทำวิจัยหาแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานโดยใช้วิธีการวิจัยแบบ Action Research ซึ่งจะนำไปสู่แบบทดสอบการรู้สารสนเทศที่เป็นมาตรฐานสำหรับใช้ประเมินความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศของบุคคลต่อไป